

Cauza C-641/23 [Dubers]ⁱ**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

26 octombrie 2023

Instanța de trimitere:

Rechtbank Amsterdam (Țările de Jos)

Data deciziei de trimitere:

26 octombrie 2023

Persoana care face obiectul mandatului european de arestare:

YM

Obiectul procedurii principale

Executarea unui mandat european de arestare.

Obiectul și temeiul juridic al cererii de decizie preliminară

În timpul soluționării unui mandat european de arestare, au apărut întrebări referitoare la conformitatea legii neerlandeze cu dreptul Uniunii în ceea ce privește condițiile pentru solicitarea unei garanții de returnare după urmărirea în statul membru emitent. Decizia de trimitere a fost emisă după expirarea termenului pentru decizia privind executarea mandatului european de arestare. Astfel a apărut și întrebarea formală dacă acest lucru poate împiedica adresarea către Curte a acestor întrebări preliminare materiale.

ⁱ Numele prezentei cauze este un nume fictiv. El nu corespunde numelui real al niciuneia dintre părțile la procedură.

Întrebările preliminare

I. Articolul 17 alineatele (4) și (7) din Decizia-cadru 2002/584/JAI coroborat cu articolul 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene se opune ca un stat membru să transpună dispoziția menționată anterior de așa manieră încât o autoritate judiciară de executare ale cărei decizii nu pot face obiectul unei căi de atac ordinare nu poate prelungi termenul de decizie de 90 de zile numai pentru a pune în practică intenția sa de a adresa întrebări preliminare, în afara acestui termen, Curții de Justiție a Uniunii Europene, astfel încât această autoritate trebuie, prin urmare, să ia o decizie cu privire la executarea MEA fără a adresa aceste întrebări preliminare?

II. Articolul 5 punctul 3 din Decizia-cadru 2002/584/JAI coroborat cu articolul 18 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și, dacă este cazul, cu articolul 20 și articolul 21 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene se opune ca un stat membru să transpună dispoziția menționată anterior de așa manieră încât predarea în vederea urmăririi penale a rezidenților statului membru de executare poate fi condiționată de garanția de returnare numai dacă acest stat membru are jurisdicție asupra faptelor pentru care se solicită predarea în vederea urmăririi penale (cu consecința că această condiție nu este îndeplinită dacă faptele nu constituie infracțiune în temeiul dreptului statului membru respectiv), în timp ce statul membru în cauză nu impune aceeași condiție propriilor săi resortisanți?

III. În măsura în care răspunsul la întrebarea II este unul afirmativ: articolul 9 alineatul (1) partea introductivă și litera (d) din Decizia-cadru 2008/909/JAI coroborat cu articolul 25 din această decizie-cadru, precum și cu articolul 4 punctul 1 și cu articolul 5 punctul 3 din Decizia-cadru 2002/584/JAI, se opune ca un stat membru care a aplicat articolul 7 alineatul (4) din Decizia-cadru 2008/909/JAI să transpună dispoziția menționată anterior de așa manieră încât,

după ce autoritatea judiciară de executare a permis o predare în vederea urmăririi penale către statul membru emitent, sub o garanție de returnare, pentru o faptă în sensul articolului 2 alineatul (4) din Decizia-cadru 2002/584/JAI care nu constituie infracțiune în temeiul dreptului statului membru de executare, însă cu privire la care autoritatea judiciară de executare a renunțat în mod expres să refuze predarea pentru acest motiv,

alte autorități ale statului membru de executare (în calitate de stat de executare) trebuie sau pot să refuze ulterior recunoașterea și executarea sancțiunii privative de libertate care a fost impusă în statul membru emitent pentru acea faptă, pentru motivul lipsei incriminării în cadrul dreptului statului membru de executare (în calitate de stat de executare) și, prin urmare, acestea trebuie sau pot să refuze realizarea garanției de returnare?

Dispozițiile de drept al Uniunii invocate

Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO 2002, L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3), astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI (JO 2009, L 81, p. 24), rectificare în JO 2020, L 118, p. 39: articolele 2, 4, 5 și 17

Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană (JO 2008, L 327, p. 27), astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI: articolele 7, 9 și 25

Dispoziții naționale invocate

Wet van 29 april 2004 tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (Legea din 29 aprilie 2004 de punere în aplicare a Deciziei-cadru a Consiliului Uniunii Europene privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre ale Uniunii Europene) (Legea privind predarea, denumită în continuare „OLW”) (Monitorul Oficial 2004, 195), astfel cum a fost modificată ulterior: articolele 6, 7, 22 și 29

Wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging vrijheidsbenemende en voorwaardelijke sancties (Legea privind recunoașterea și executarea reciprocă a condamnărilor la pedepse privative de libertate cu sau fără suspendare, denumită în continuare „WETS”) (Monitorul Oficial 2012, 333), astfel cum a fost modificată ulterior: articolele 1.1, 2.11, 2.12 și 2.13

Codul penal (denumit în continuare „Sr”): articolele 7 și 86b

Codul de procedură penală: articolul 456

Prezentare succintă a situației de fapt și a procedurii principale

- 1 Litigiul principal privește un mandat european de arestare (MEA) pe care Sad Okręgowy w Jeleniej Górze, Wydział III Karny (Polonia) l-a emis la 9 mai 2023 împotriva YM. Rechtbank Amsterdam (Tribunalul din Amsterdam, Țările de Jos) este chemat să se pronunțe, în calitate de autoritate judiciară de executare, cu privire la executarea acestui MEA. Decizia sa nu face obiectul unei căi de atac ordinare.
- 2 Acest MEA vizează urmărirea penală a YM pentru o singură faptă, și anume nerespectarea obligației de plată a pensiei alimentare în conformitate cu deciziile

pronunțate de instanțele poloneze. Autoritatea judiciară emitentă nu a calificat această faptă drept o faptă prevăzută la articolul 2 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584/JAI, care poate duce la predare „fără verificarea dublei incriminări a faptei”. Rechtbank (Tribunalul) a stabilit că fapta nu este incriminată în temeiul dreptului neerlandez, însă consideră că există motive să renunțe la aplicarea motivului de neexecutare facultativă de la articolul 4 punctul 1 din Decizia-cadru 2002/584/JAI.

- 3 YM este resortisant al Poloniei, însă a avut reședința legală în Țările de Jos timp de minimum cinci ani neîntreruși și a obținut, prin urmare, dreptul de ședere permanentă în Țările de Jos. În opinia rechtbank (tribunalul), acesta este un rezident al Țărilor de Jos în sensul articolului 5 punctul 3 din Decizia-cadru 2002/584/JAI. În plus, legăturile lui YM cu Țările de Jos sunt de așa natură încât executarea în Țările de Jos a eventualei sancțiuni privative de libertate impusă după predarea în Polonia va contribui la creșterea șanselor de reinserție socială.
- 4 YM a fost arestat la 2 iulie 2023 în Țările de Jos în executarea acestui MEA. La acea dată, a intrat în vigoare termenul de decizie de 60 de zile. Prima ședință în această cauză a avut loc la 24 august 2023. În cadrul acelei ședințe, rechtbank (tribunalul) a prelungit termenul de decizie de 60 de zile cu încă 30 de zile. Prin hotărârea interlocutorie din 7 septembrie 2023, rechtbank (tribunalul) a redeschis ancheta pentru a permite părților ca, în ședința din 28 septembrie 2023, să se exprime cu privire la intenția de a adresa întrebări preliminare. Termenul de decizie de 90 de zile a expirat la 30 septembrie 2023 (deci înaintea acestei decizii de trimitere).

Prezentare succintă a motivării trimiterii preliminare

Introducere

- 5 Împrejurările că fapta pentru care se solicită predarea în vederea urmăririi penale nu constituie infracțiune în temeiul dreptului neerlandez și că persoana căutată este un rezident al Țărilor de Jos conduc la două întrebări preliminare cu privire la interpretarea Deciziei-cadru 2002/584/JAI și a Deciziei-cadru 2008/909/JAI în contextul deciziei dacă predarea unui rezident în vederea urmăririi penale poate fi condiționată de o garanție de returnare.
- 6 Înainte ca rechtbank (tribunalul) să poată adresa întrebările preliminare, el trebuie totuși să analizeze întrebarea dacă, ținând cont de legislația națională, aceste întrebări mai pot fi adresate Curții de Justiție în această etapă a litigiului.

Întrebarea I

- 7 Având în vedere numărul mare de MEA pe care le primește (aproximativ 1 000 pe an), se întâmplă frecvent ca rechtbank (tribunalul) să poată examina un MEA abia cu puțin timp înainte de expirarea termenului de decizie de șaiszeci de zile (precum

în cauza de față) sau chiar după aceea. Faptul că într-o cauză anume apare o întrebare legată de interpretarea dreptului Uniunii devine clar abia după ședința din timpul deliberărilor judiciare cu privire la decizia care trebuie luată. Acest lucru este valabil și în cazul de față. În prima ședință, niciuna dintre părți nu a considerat că modul în care Țările de Jos au transpus Decizia-cadru 2002/584/JAI și Decizia-cadru 2008/909/JAI necesită interpretarea acestor decizii-cadru, însă rechtbank (tribunalul) a ridicat din oficiu această problemă în hotărârea sa interlocutorie. Într-un astfel de caz, persoanei căutate și Ministerului Public li se permite încă să se exprime cu privire la întrebările preliminare. În acest scop, rechtbank (tribunalul) a ținut o ședință suplimentară în această cauză. În sfârșit, formularea întrebărilor preliminare și redactarea deciziei de trimitere necesită timp, la rândul lor. Pe scurt, nu este neobișnuit ca întrebările preliminare să poată fi depuse abia după expirarea termenului de decizie de 90 de zile, chiar dacă intenția în acest sens a luat naștere deja înainte de expirarea acestui termen.

- 8 Articolul 22 alineatul 4 OLW este singurul temei juridic național pentru prelungirea termenului de decizie de 90 de zile în legătură cu întrebările preliminare adresate Curții de Justiție. Potrivit acestei dispoziții, prelungirea este posibilă „dacă, în circumstanțe excepționale, instanța încă nu a putut emite o hotărâre în termenul menționat la alineatul al treilea [termenul de decizie de 90 de zile], deoarece aceasta așteaptă o hotărâre a Curții de Justiție a Uniunii Europene legată de întrebările preliminare, care este relevantă pentru decizia sa.” Ținând cont de explicația acestei dispoziții din istoricul legislativ, rechtbank (tribunalul) interpretează această dispoziție în sensul că prelungirea termenului de decizie de 90 de zile în legătură cu întrebările preliminare este posibilă numai dacă rechtbank a adresat efectiv aceste întrebări înainte de expirarea respectivului termen.
- 9 Rechtbank (Tribunalul) este de părere că articolul 22 alineatul 4 OLW nu este în conformitate cu dreptul Uniunii, deoarece această dispoziție nu îi permite rechtbank (tribunalului) să adreseze întrebări preliminare dacă termenul de decizie de 90 de zile a expirat deja.
- 10 În Hotărârea F, Curtea de Justiție a considerat că statele membre trebuie să respecte termenele prevăzute la articolul 17 din Decizia-cadru 2002/584/JAI pentru stabilirea unei decizii definitive, „cu excepția situației în care instanța competentă decide să sesizeze Curtea cu o întrebare preliminară”.¹ Într-un astfel de caz, este vorba despre „circumstanțe excepționale” în sensul articolului 17 alineatul (7) din Decizia-cadru 2002/584/JAI, care pot conduce la depășirea unui termen de 90 de zile al duratei procedurii de predare.²
- 11 Având în vedere că hotărârea rechtbank (tribunalului) cu privire la executarea MEA nu poate face obiectul unei căi de atac ordinare, articolul 267 al treilea paragraf din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) obligă

¹ Hotărârea din 30 mai 2013, F, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, punctele 64-65.

² Hotărârea din 12 februarie 2019, TC, C-492/18 PPU, EU:C:2019:108, punctul 43.

instanța să adreseze întrebări preliminare. Modul de redactare a articolului 22 alineatul 4 OLW se opune însă, într-un caz precum cel de față, posibilității ca rechtbank (tribunalul) să respecte obligația de a adresa întrebări preliminare cu privire la interpretarea Deciziei-cadru 2002/584/JAI și a Deciziei-cadru 2008/909/JAI. Cu toate acestea, normele de procedură naționale precum articolul 22 alineatul 4 OLW nu pot scuti instanța de obligațiile care îi revin în temeiul articolului 267 TFUE.³

- 12 Prin urmare, pentru a stabili dacă rechtbank (tribunalul) poate adresa întrebările preliminare materiale, el trebuie mai întâi să adreseze întrebarea preliminară formală dacă dreptul Uniunii se opune unei reglementări a unui stat membru care limitează astfel obligația autorității judiciare de executare de a adresa întrebări preliminare. Dacă răspunsul la întrebarea preliminară formală este afirmativ, rechtbank (tribunalul) poate adresa întrebările preliminare materiale.

Întrebarea II

- 13 Dacă răspunsul la întrebarea I este afirmativ, rechtbank (tribunalul) dorește să se stabilească dacă modul în care Țările de Jos au transpus articolul 5 punctul 3 din Decizia-cadru 2002/584/JAI este în conformitate cu dreptul Uniunii.
- 14 Nerespectarea obligației de plată a pensiei alimentare pentru un copil minor în conformitate cu o decizie adoptată de instanță nu constituie, în speță, infracțiune în temeiul dreptului neerlandez (punctul 2). Rechtbank (Tribunalul) interpretează dispoziția neerlandeză de transpunere a articolului 4 punctul 1 din Decizia-cadru 2002/584/JAI în sensul că această dispoziție implică un motiv de neexecutare facultativă. Prin urmare, el poate renunța la refuzul predării pentru motivul că fapta nu constituie infracțiune în temeiul dreptului neerlandez și consideră că există motive în acest sens în prezenta cauză, deoarece faptele au fost săvârșite în Polonia de către un resortisant polonez.
- 15 YM a solicitat să fie asimilat unui neerlandez și să i se aplice dispoziția neerlandeză de transpunere a articolului 5 punctul 3 din Decizia-cadru 2002/584/JAI (articolul 6 OLW). Au fost îndeplinite două din cele trei condiții necesare în acest sens prevăzute la articolul 6 alineatul 3 OLW. YM a demonstrat că a avut reședința legală în Țările de Jos timp de minimum cinci ani neîntreruși (prima condiție). Un aviz întocmit de Immigratie- en Naturalisatiedienst (Serviciul de Imigrare și Naturalizare, Țările de Jos) cu privire la YM indică faptul că este puțin probabil ca acesta să își piardă dreptul de ședere în Țările de Jos ca urmare a unei pedepse sau măsuri care îi este impusă după predare (a treia condiție). În plus, rechtbank (tribunalul) a stabilit că legăturile economice, sociale și lingvistice ale acestuia cu Țările de Jos sunt de așa natură încât are șanse mai mari de reinserție socială în Țările de Jos decât ar avea în statul membru emitent. Prin

³ Hotărârea din 15 martie 2017, Aquino, C-3/16, EU:C:2017:209, punctul 47.

urmare, există suficiente motive pentru a condiționa predarea lui YM de garanția de returnare.

- 16 Cu toate acestea, în prezenta cauză nu se îndeplinește a doua condiție pentru asimilarea cu un neerlandez. Această condiție implică faptul că persoana în cauză „poate fi urmărită în Țările de Jos pentru faptele care stau la baza [MEA]”, ceea ce înseamnă că Țările de Jos își pot exercita jurisdicția asupra acestor fapte. Fapta pentru care se solicită predarea în prezenta cauză ar fi fost săvârșită în afara Țărilor de Jos. Pentru jurisdicția extrateritorială este necesar, în temeiul articolului 7 alineatele 1 și 3 din Codul penal, ca fapta să fie *incriminată ca infracțiune gravă [misdrijf]* în temeiul dreptului neerlandez. Întrucât această faptă nu constituie, în totalitatea sa, infracțiune în temeiul dreptului neerlandez, Țările de Jos nu își pot exercita jurisdicția asupra sa. Prin urmare, conform textului articolului 6 alineatul 3 OLW, rechtbank (tribunalul) nu poate condiționa predarea YM în vederea urmăririi penale în Polonia de garanția de returnare în Țările de Jos.
- 17 Cu toate acestea, se pune întrebarea dacă condiția ca persoana căutată „[să poată] fi urmărită în Țările de Jos pentru faptele care stau la baza [MEA]”, este în conformitate cu dreptul Uniunii, în special cu articolul 18 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și cu articolul 20 și articolul 21 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. În opinia rechtbank (tribunalul), cu această condiție pentru străini (resortisanți ai altor state membre decât Țările de Jos), articolul 6 alineatul 3 OLW introduce o discriminare bazată pe naționalitate. Articolul 6 alineatul 1 OLW nu impune această condiție pentru neerlandezi. Astfel, rechtbank (tribunalul) poate condiționa predarea unui neerlandez în vederea urmăririi penale de garanția de returnare, chiar dacă Țările de Jos nu au jurisdicție asupra faptei pentru care se solicită predarea sa în vederea urmăririi penale, însă el nu poate condiționa predarea în vederea urmăririi penale a unui străin care este rezident în Țările de Jos de această garanție decât dacă Țările de Jos au jurisdicție asupra faptei pentru care se solicită predarea sa în vederea urmăririi penale.
- 18 Această discriminare nu este cauzată de reglementarea jurisdicției extrateritoriale. În temeiul articolului 7 alineatele 1 și 3 din Codul penal, Țările de Jos își pot exercita jurisprudența asupra infracțiunilor care au fost săvârșite în străinătate de către neerlandezi și de către străini care au domiciliul sau reședința stabilă în Țările de Jos (precum YM). În cazul în care fapta săvârșită în străinătate nu este incriminată în temeiul dreptului neerlandez, Țările de Jos nu își pot exercita jurisdicția, nici în cazul unui neerlandez, nici în cazul unui străin cu domiciliul sau reședința stabilă în Țările de Jos.
- 19 Condiția ca un străin „[să poată] fi urmărit în Țările de Jos pentru faptele care stau la baza [MEA]” se bazează pe declarația Țărilor de Jos la Convenția europeană de extrădare (Paris, 13 decembrie 1957) și la Convenția elaborată în baza articolului K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană, privind extrădarea între statele

membre ale Uniunii Europene⁴. Condiția urmărește să prevină impunitatea persoanei căutate în cazurile în care autoritatea judiciară de executare condiționează predarea de garanția de returnare, însă statul membru emitent nu furnizează o garanție de returnare sau nu furnizează o garanție de returnare suficientă.

- 20 Potrivit rechtbank (tribunalului), această preocupare pentru prevenirea impunității nu furnizează o justificare obiectivă a discriminării.
- 21 Curtea de Justiție a descris garanțiile prevăzute la articolul 5 din Decizia-cadru 2002/584/JAI drept „garanțiile pe care trebuie să le ofere statul membru emitent în cazuri speciale”.⁵ Astfel, statul membru emitent are obligația să le furnizeze atunci când autoritatea sa judiciară emitentă solicită predarea în vederea urmăririi penale a unui resortisant sau rezident al statului membru de executare. Această concluzie este susținută de împrejurarea că nefurnizarea acestei garanții nu constituie unul din motivele de refuz prevăzute la articolele 3-4a din Decizia-cadru 2002/584/JAI. Articolul 27 alineatul (4) și articolul 28 alineatul (2) partea introductivă și litera (d) din Decizia-cadru 2002/584/JAI susțin, de asemenea, această concluzie. În temeiul acestor dispoziții, în cazul unei solicitări în vederea unei autorizări suplimentare pentru situațiile prevăzute la articolul 5 din Decizia-cadru 2002/584/JAI, statul membru emitent trebuie să ofere garanțiile menționate în această dispoziție.
- 22 Dacă statul membru emitent are într-adevăr obligația de a oferi o garanție de returnare pentru un resortisant sau un rezident al statului membru de executare, cerința ca un străin „[să poată] fi urmărit în Țările de Jos pentru faptele care stau la baza [MEA]” ia în considerare posibilitatea ca statul membru emitent să nu respecte dreptul Uniunii. Cu toate acestea, dreptul Uniunii se bazează pe încrederea reciprocă în faptul că celelalte state membre respectă dreptul Uniunii, astfel încât statul membru de executare poate verifica numai în situații excepționale dacă statul membru emitent a respectat într-un caz concret dreptul Uniunii⁶. Prin urmare, condiția anticipează astfel de situații excepționale.
- 23 Această cauză ilustrează dezavantajele unei astfel de abordări. Încă înainte ca rechtbank (tribunalul) să decidă dacă YM poate fi asimilat unui neerlandez, Ministerul Public i-a solicitat autorității judiciare emitente o garanție de returnare și a și obținut această garanție. Prin urmare, riscul de impunitate pe care condiția

⁴ Dublin, 27 septembrie 1996 (JO 1996, C 313, p. 12, Ediție specială, 19/vol. 11, p. 152).

⁵ Hotărârea din 25 iulie 2018, Minister for Justice and Equality (Deficiențele sistemului judiciar), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punctul 42; Hotărârea din 15 octombrie 2019, Dorobanțu, C-128/18, EU:C:2019:857, punctul 48, și Hotărârea din 11 martie 2020, SF (Mandat european de arestare - Garanție de returnare în statul de executare), C-314/18, EU:C:2020:191, punctul 40.

⁶ A se vedea, de exemplu, Hotărârea din 25 iulie 2018, Minister for Justice and Equality (Deficiențele sistemului judiciar), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punctele 35-37.

urmărește să îl prevină nu poate fi realizat în prezenta cauză. OLW se opune totuși ca predarea să fie condiționată, în prezenta cauză, de garanția de returnare.

Întrebarea III

- 24 În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea II, rechtbank (tribunalul) va trebui să verifice dacă poate da articolului 6 alineatul 3 OLW o interpretare conformă cu decizia-cadru, iar dacă acest lucru nu este posibil, el va trebui să lase neaplicată condiția în cauză, ca urmare a faptului că ea încalcă dreptul Uniunii direct aplicabil. Rechtbank (Tribunalul) nu exclude o interpretare a articolului 6 alineatul 3 OLW conformă cu decizia-cadru. Prin urmare, în cazul unui răspuns afirmativ, această condiție nu se opune unei predări în vederea urmăririi penale cu garanție de returnare.
- 25 Într-un caz precum cel de față, în care lipsa jurisdicției este consecința împrejurării că fapta care stă la baza MEA nu este incriminată în temeiul dreptului neerlandez, apare întrebarea, după decizia de a condiționa predarea în vederea urmăririi penale a unui rezident pentru o astfel de faptă de garanția de returnare, dacă modalitatea în care Țările de Jos au pus în aplicare articolul 25 din Decizia-cadru 2008/909/JAI este în conformitate cu dreptul Uniunii.
- 26 Ministrul justiției și securității (denumit în continuare „ministrul”) decide cu privire la recunoașterea și executarea în Țările de Jos a unei sancțiuni privative de libertate impusă după o predare în vederea urmăririi penale, sub o garanție de returnare în statul membru emitent (articolul 2:10 alineatul 1 WETS), „cu respectarea opiniei camerei speciale a Curții de Apel [Arnhem-Leeuwarden]” (articolul 2:12 alineatul 1 WETS). Cu excepția cazului în care ministrul refuză imediat recunoașterea și executarea, Curtea de Apel Arnhem-Leeuwarden analizează, printre altele, dacă există motive de refuz imperativ care se opun recunoașterii, inclusiv motivul imperativ potrivit căruia „dacă ar fi fost săvârșită în Țările de Jos, fapta pentru care a fost impusă sancțiunea privativă de libertate nu ar fi fost incriminată în temeiul dreptului neerlandez” [articolul 2:11, alineatul 3, partea introductivă și litera b) coroborat cu articolul 2:13, alineatul 1, partea introductivă și litera f), WETS]. Prin urmare, împrejurarea că fapta pentru care a fost impusă sancțiunea privativă de libertate nu este incriminată în temeiul dreptului neerlandez conduce în mod necesar, conform textului legii, la refuzul recunoașterii sancțiunii privative de libertate impusă în statul membru emitent pentru respectiva faptă, având drept rezultat faptul că persoana în cauză nu își va executa sancțiunea privativă de libertate în Țările de Jos (în pofida garanției de returnare).
- 27 Rechtbank (Tribunalul) este de părere că acest lucru încalcă dreptul Uniunii. În primul rând, temeiul de nerecunoaștere prevăzut la articolul 9 alineatul (1) partea introductivă și litera (d) din Decizia-cadru 2008/909/JAI implică un temei *facultativ* de nerecunoaștere și de neexecutare, astfel cum rezultă din folosirea verbului „a putea”. În al doilea rând, Decizia-cadru 2008/909/JAI se bazează pe principiul recunoașterii reciproce. În conformitate cu acest principiu,

recunoașterea și executarea sancțiunii privative de libertate impusă în statul emitent reprezintă regula principală, iar refuzul o excepție care trebuie interpretată în mod strict.⁷ Prin urmare, atunci când transpune articolul 9 alineatul (1) partea introductivă și litera (d) din Decizia-cadru 2008/909/JAI, un stat membru ar trebui să acorde autorităților sale competente o anumită marjă de apreciere pentru aplicarea acestui motiv de refuz.⁸

- 28 În contextul unei garanții de returnare pentru o faptă care nu constituie infracțiune în temeiul dreptului statului membru de executare, se pune însă întrebarea dacă o astfel de marjă de apreciere este compatibilă cu dreptul Uniunii.
- 29 Conform articolului 25 din Decizia-cadru 2008/909/JAI, dispozițiile acestei decizii-cadru nu pot afecta nici sfera și nici modalitățile de aplicare ale articolului 4 punctul 1 și articolului 5 punctul 3 din Decizia-cadru 2002/584/JAI.⁹ Prin urmare, aceste dispoziții au „prioritate” față de cele ale Deciziei-cadru 2008/909/JAI. În primul rând, garanția prevăzută la articolul 5 punctul 3 din Decizia-cadru 2002/584/JAI implică faptul că, „după ce a fost audiată, [persoana în cauză este] returnată în statul membru de executare pentru a executa acolo [sancțiunea privativă de libertate] care [a] fost pronunțat[ă] împotriva sa în statul membru emitent.” În al doilea rând, Curtea de Justiție a considerat în mod repetat că articolul 5 punctul 3 din Decizia-cadru 2002/584/JAI este una dintre dispozițiile acestei decizii-cadru care „permite, în situații specifice, [autorității judiciare de executare] să decidă că o pedeapsă aplicată în statul membru emitent trebuie să fie executată pe teritoriul statului membru de executare”.¹⁰ În cazul în care autoritatea judiciară de executare a permis predarea sub o garanție de returnare (după ce a renunțat la motivul de neexecutare facultativă pentru lipsa incriminării în cadrul dreptului statului său membru) și a statuat că persoana în cauză trebuie să execute o eventuală sancțiune privativă de libertate în statul membru de executare, *rechtbank* (tribunalul) consideră că dreptul Uniunii se opune situației în care autoritățile competente ale acestui stat membru încă trebuie sau pot să decidă că lipsa incriminării faptei se opune recunoașterii și executării acestei sancțiuni.
- 30 Este adevărat că în cazul aplicării articolului 5 punctul 3 din Decizia-cadru 2002/584/JAI, spre deosebire de aplicarea articolului 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584/JAI, nu există riscul impunității atunci când statul membru de executare (în calitate de stat de executare) nu preia executarea sancțiunii privative de libertate impusă în statul membru emitent, însă lipsa executării în statul

⁷ Hotărârea din 11 ianuarie 2017, *Grundza*, C-289/15, EU:C:2017:4, punctul 46.

⁸ A se vedea Hotărârea din 29 aprilie 2021, X (*Mandat european de arestare – Ne bis in idem*), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, punctul 44.

⁹ Hotărârea din 13 decembrie 2018, *Sut*, C-514/17, EU:C:2018:1016, punctul 48.

¹⁰ Hotărârea din 11 martie 2020, SF (*Mandat european de arestare - Garanție de returnare în statul de executare*), C-314/18, EU:C:2020:191, punctul 41.

membru de executare afectează obiectivul de a mări șansele de reinserție socială, urmărit prin garanția de returnare. Astfel, obligația sau posibilitatea de a refuza recunoașterea și executarea pentru motivul lipsei incriminării în temeiul dreptului statului membru de executare lipsește articolul 5 punctul 3 din Decizia-cadru 2002/584/JAI de orice efect util.

- 31 Răspunsul la întrebarea III este relevant pentru decizia rechtbank (tribunalului). În cazul unui răspuns afirmativ, rechtbank (tribunalul) și-ar putea reconsidera intenția de a nu refuza predarea pentru motivul lipsei incriminării în temeiul dreptului neerlandez, în lumina împrejurării că nu este garantat că persoana în cauză poate executa o eventuală sancțiune privativă de libertate în Țările de Jos. În cazul unui răspuns negativ, rechtbank (tribunalul) ar putea admite că recunoașterea și executarea eventualei sancțiuni privative de libertate impuse nu vor fi împiedicate de lipsa incriminării în temeiul dreptului neerlandez, întrucât Curtea de Apel și ministrul au obligația să interpreteze WETS, pe cât posibil, în conformitate cu decizia-cadru¹¹ și să dea „prioritate” articolului 4 punctul 1 și articolului 5 punctul 3 din Decizia-cadru 2002/584/JAI față de dispozițiile din Decizia-cadru 2008/909/JAI.

¹¹ A se vedea Hotărârea din 24 iunie 2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, punctul 94.